

Várakozás

Hány és hányféle várakozás szövi át életünk! Ez ad reményt, de ez tesz olykor feszültté is minket. Várni azt tudjuk, amit elképzelünk. A jót nehéz kívárni, de a rosszat is. A várakozás bizonytalanságban tart. Érezteti velünk, hogy az események lényegileg kívül esnek befolyási körünkön. Ezért érezzük olykor, hogy megszegyenítnék azok, akik várakoztatnak. A megszegyenítéssel szemben aztán igyekszünk fölépíteni a vágyak, az igyekezetek azonnal teljesülő paradicsomát. Pirulákkal élünk, futó kapcsolatokat élvezünk, regények helyett ismertetőket olvasunk. Léteünk paneljait is képesek vagyunk cseberelni. Barátságok, pozíciók, hivatások, társak helyettesítődnek másokkal.

Így menekülünk minden tiszta szívtől, komoly várakozás elől, amit szégyennek, megaláztatásnak tartunk, miközben az emberi lelkek páncélján nem tudunk áttörni, mert a magunk foglyai lettünk. Tartjuk magunkat, nehogy azt higgye valaki, hogy kiszolgáltatottak vagyunk, hogy másoktól függ az életünk. Pedig nem az a bátor, aki független, hanem aki el bírja hordozni, hogy másoktól függ. Ezért csodálatos a csöndesedő idősek ereje. Akik úgy isszák a babetérő látogató mozdulatait, szavát, arcát, mint ahogy csak a gyerekek képesek. Nem véletlen, hogy öregkorban sokak számára segítség az Isten felé közeledésben az, ami a kívülálló számára nyavalya, nyomorúság és jaj. Bárcsak megértenénk az öregek bölcsességét, akik nem kárhoztatnak, nem panaszkodnak a hosszadalmas várakozásra, hanem akiknek az idő múlása a tiszta vágyat hozza felszínre,

és megérleli bennük az ajándéktalálkozás pillanatát!

Gondoljunk Simeonra, az egykori Messiást váró jeruzsálemi igazra. Aki az idő múlásával semmit nem veszített reményéből, sőt egyre nagyobb bizonyosságra jutott afelől, hogy meglátja azt, akit vár. Létét a Megváltó iránti vágy töltötte ki.

Az adventi várakozás tragikus félreértése, ha emlékezésnek fogjuk fel. Ha azt hisszük, hogy csak újrajátszása a testetöltés előtti időnek. Hogy nem más, mint a Karácsonyra való várakozás. Sokszor így devalválódik felszínes nosztalgiává a decemberi hónap.

Régi énekek, csilagszórók szaga, celofánpapír csörgése, az elmaradhatatlan narancs és mogyoró, a szeretet szokott szavai és története.

Vajon ki találja meg ezekben a napokban az emlékeztetés külsődleges jegein túl a jelenvalóság várását, a jelenlévőre várakozás re-

megő örömét? Jézus Krisztus az idők végén dicsőségesen fog megjelenni, eljönni az ég felhőin angyalaival együtt. De semmiképp sem értheti ezt a végső várást az, aki nem vágyik Őrá most mint köztünk járó Úrra.

Itt van és várjuk. Ez az advent lényege. Várjuk, mert nem birtokoljuk, várjuk, mert mindig ajándék számunkra. Épp ezért a jövőre zárt lelkek sosem foghatják fel, hogy mennyire fontos védtelennek lennünk az eljövendő számára. Megtervezett és kiszámított stratégiájuk mégsem hozza el azt, aki egyedül boldoggá teheti az embert. Itt érthetjük meg, miért csak az képes várni, akit Ő biztosít jelenlétéről. S ekkor fogjuk fel, miért csak annak számára fedi fel magát, aki az események között várakozón Őt keresi.

Háló Gyula

Advent

*ez évben is
mint rendesen
négy hétig tart
advent időszaka*

*csalódni tán
ez évben sem fogunk*

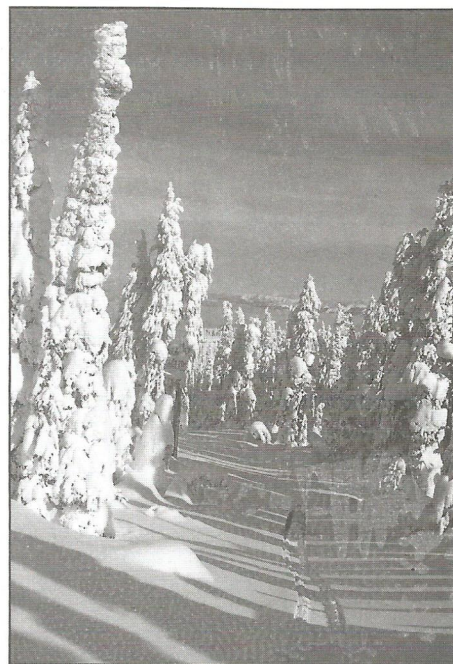
*s
lesz
úgy hiszem
jó könyv
egy pár harisnya
jó szó
fenyőfaág lesz legalább
Advent után*

*s megérkezik talán
ez évben újból
talán idén először
a Messiás*

*ünnepre készülő szívünben
új fénnel
csillogó
megérkezik*

*megérkezik
ha várva várt
Advent után
a Messiás*

Herietzky Géza

Bemerítés Budafokon

1998. október 4-én bemerítési ünnepség volt Budafokon, ahol három új testvérünk mondta el bizonyágtételét.

Áfra Éva az elmúlt karácsonykor látogatott el közösségünkbe. „Amikor először jöttem el a gyülekezetbe, megnyugvást éreztem” – mondta Éva. Azóta rendszeresen jár alkalmainkra és a barátkozók közösségébe. Pár hónappal ezelőtt megértette az Igéből: „... az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett”. Így történt, hogy az akaratos, önfejű emberből Isten kegyelméből egy megváltozott embert láthatunk benne, akinek Jézus a személyes megváltója lett.

Nagy Zsuzsanna Ildikó is a világból jött a gyülekezetünkbe. A másfél éves ismerkedés alatt Isten kimunkálta benne, hogy az osztálytársa – akit gyűlöl – is Isten teremtménye. Egyre közelebb került az Úrhoz, és ezáltal Isten mást munkált ki szívében az osztálytársa felé is, mint ami eddig volt. Zsuzsi elmondta: „Jézus hívott engem, megértettem azt, hogy halálával Isten az összes bűnömet megbocsátotta. Ő elrendezte az életemet, vele vagyok nap mint nap; és már nem is akarok nélküle élni.”

Durkó Miklósné – az előző két fiatal lány után – már nem egészen fiatalelként fogadta szívébe az Urat. Férjhezmenetele után, a hívő rokonok imádságos élete kapcsán találkozott először a Bibliával, majd Isten dolgozott az életében. „Lányunk súlyos betegsége miatt lázadoztam, dacoltam, úgy gondoltam, Isten nem teheti árvákká az unokáimat – ekkor még nem tudtam, hogy Jézus a benne hívőket nem hagyja árván.” Lányuk halála után egy évvel Nusi néni is szembesült a rákkal. Egyre gyakrabban jött imaházba, és férjével együtt olvasták a Bibliát. A gyülekezetünk bibliatanulmányozó hétvégéjén megértette, hogy Isten nekünk adja a választás lehetőségét, nem hátrafelé kell tekintgetnünk. Testvérnőnk megvallotta bűneit, és Isten megbocsátotta azokat, és Jézus valóban a szívébe költözött, így gyönyörködhetünk megváltozott életén.

A bemerítést *Kulcsár Tibor* lelkipásztor végezte, az igehirdetést *Dani Zsolt* lelkipásztortól hallhatta az ünneplő gyülekezet.

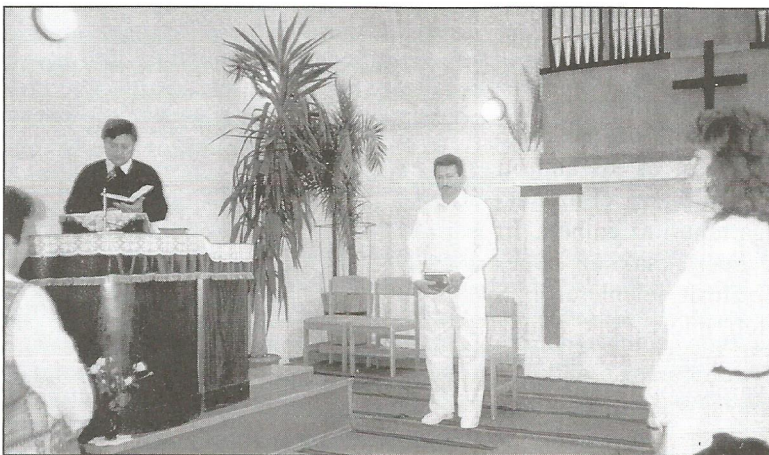
Imádkoztunk új testvéreinkért, hogy a Szentlélek vezérelje őket életük minden dolgában, és tegye őket hűségessé. Majd bemerített testvéreinkkel együtt úrvacsorázott a népes gyülekezet. (hlm)

Örömnünnep Monoron

Szeptember 20-án *Papp János* testvérünk fehér ruhában tett bizonyágot arról, hogy Isten őt milyen messziről hozta vissza. Nem hívő családban nőtt fel. A baptista közösséget – felesége révén – még Erdélyben ismerte meg. Sok vívódás után már Magyarországon kezdett a monori gyülekezetbe járni. Egyre inkább úgy érezte, hogy Istennek célja van vele. Eljárt a törekvők órájára, ahol bontakozó hite mellé igei ismereteket szerzett. Ezek után már az ő látása is az volt: „*imhol a víz*”, és Krisztus iránti engedelmségből, hite vallomására *Molnár József* lelkipásztor testvér bemerítette. Hívő felesége sokat imádkozott érte. Elhangzott könyörgései végül meghallgatásra találtak, és örömkönnyek között köszöntötte őt az ünneplő gyülekezet.

Azt kívánjuk testvérünknek, hogy életében legyen nyilvánvaló Isten lelkének ereje és vezetése.

Bodor Pál

A bemerítkező Papp János, a szószéken Molnár József lelkipásztor

Árvíz és összefogás '98

„...Jön az árvíz – hangzék,
s tengert láttam, amint kitekinték.

*Mint az örült, ki letépte láncát,
Vágtatott a Tisza a rónán át.
Zúgva, bögve tépte át a gátot
El akarta nyelni a világot.”*

Visszaemlékszem a nagy, 70-es árvízre, amely hatalmas pusztításokat végzett. Akkor – még gyermekfejjel szorult el a szívem, hiszen láttam az összedőlő házakat, találokotam a nincstelenné lett testvérekkel, hallottam helyzetükről. De mindeközben egy különös csodával is találkoztam. Köbméterszám érkeztek a segélyek, a ruhák (ennek tárolásában, átadásában segédkezhettem is) a bajbajutottak számára.

Most a század árvizét látva, ennek félelmetes erejével találkozva újból rémült csodálattal állok meg.

Néhány éve töltöttünk el egy napot a Tisza partján. Petőfi szavaival élve: „*A folyó oly simán, oly szelíden ballagott le...*”, oly biztonságot, nyugalmat árasztva, hogy felüdültünk a látványtól. Isten hatalmát, csodáját láttuk benne: „Mily nagy vagy Te...”

Az a folyó lenne most is a mederben? Hol van erejének a határa? Hol a sodrás gátja? Meddig még? „*Azért a víz az úr?*”

Nem! A Tisza, a Nílus, a Mississippí is egyszerű szolga Isten kezében. Ő parancsol napnak és esőnek, szélnek és hóviharnak – mindennek.

Nekünk is Ő parancsol. Ő, akinek hatalmában állt özönvizet bocsátani a földre, és attól megóvni a földet. Most őt csodálom, Atyámat, Uramat. Aki miközben folyókat enged áradni és kiönteni – szívünk folyóját is felduzzasztja. Élővíz folyamát árasztja szívünkbe, hogy onnan tovább folyjék, hogy átszakítsa gátjainkat, amelyek az evangélium útjába állnak, hogy elmosson minden bűnt, hogy új jöjjön létre.

Azért is csodálom az Urat, mert miközben a folyó ereje hidakat sodor el – hidak épülnek. Biztosak, tartósak, mennyei pillérre erősítettek. Kelet-Magyarország megsegítésére megmozdul nyugat, észak, dél és kelet is. Érkeznek a telefonhívások sok gyülekezetből, amelyek jelzik, hogy az Úr miközben megengedte a rémítő árvizet – kegyelmét is kiárasztotta. Még a nem hívőket is sodorja magával Isten irgalmas szeretete. Jókedvű adakozóvá lett az ország.

Köszönjük a bajbajutottak nevében is a segítséget.

Az Úrnak hála, tisztelet; és köszönet az engedelmes szolgáltnak.

Mészáros Kornél
főtákar

Vasárnap délután ♦ Rovatvezetők: Lőrinc Levente és Szirtes András ♦ Vasárnap délután

Jövök már, hogy közötted lakozzam

Jaj, jaj! Fussatok ki az északi országból – így szól az Úr –, hiszen szétszórtalak benneketek a négy égtáj felé! – így szól az Úr. Jaj! Menekülj, Sion, aki Babilóniában laksz!

Mert a Seregek Ura, aki a maga dicsőségére küldött el engem, ezt mondja azokról a népekről, amelyeknek ti zsákmányul estetek: Bizony, aki titeket bánt, a szemem fényét bántja! Majd én fölmelelem a kezemet ellenük, és saját szolgálk zsákmányává lesznek! Akkor megtudjátok, hogy a Seregek Ura küldött engem.

Zakariás 2:10–13 (14–17)

Naponként emberi sorsokkal találkozik. Megrendítő, mennyi fájdalmat, nyomorúságot és vergődést rejt egy-egy emberi élet. Végeláthatatlan útvesztő, ahol ritka kincs a tiszta boldogság, de annál több a zsákmány, a tévedés. Kétségbeesett bolyongásunk közben vésszen fog az időnk, s dacos szívünk még azt sem hagyja, hogy Istenhez kiáltunk segítségért.

Nagy igazság van a mondásban, miszerint mindenki a maga sikerének kovácsa, ugyan sok minden játszik szerepet sorsunk alakulásában, de a valódi irányítás saját kezünkben van. Azaz senkire sem háríthatjuk a végső felelősséget magunkon kívül.

Végső tragédiánk az, amikor elrontott életünk labirintusából beszűkülött emberi látásunk szerint keressük a kiutat, és egyszerűen nem vagyunk hajlandók a Mindenható Istenre feltekinteni sem. Ez pedig a vég, mert minden reményünk elveszett.

Ekkor kell felrázni a bennünket halálos csüggedésünkből a prófétai szónak! Isten végigkísérte az életedet, a szeme fénye vagy. Elkészítette számodra a kimenekedést, a jövőt.

A babiloni fogságban reménységét veszített népét szólította meg így Isten. Az ítélet előtt nem hallgattak rá, a fenyíték alatt pedig elcsüggedtek, mert rájuk szakadt bűneik következménye. Onnan visszatérve sem a hitbeli helyreállást keresték igazán, inkább sértetten, közönyös tehetetlenségben süppedve dacoltak a Seregek Urával.

Zakariás Babilonban született pap és próféta, Kr. e. 538-ban az első vissza-

térők között volt Hageussal együtt. Akkor szólaltak meg ők, amikor hosszabb ideje már állt a jeruzsálemi templom újjáépítése az anyagi és politikai nehézségek miatt (Kr. e. 520–519). Zakariás prófétai üzenetének lényege a nép figyelmeztetése, bátorítása a templom újjáépítésének befejezésére, lelki megújulásra, és olyan messiási ígéretek, melyek erőteljesen Jézus Krisztusra utalnak. Isten hívja Júdát, hogy térjen meg hozzá, és ő is hozzájuk tér (Zak 1:3–6.), mert ígéretei mindenképp beteljesülnek. A prófétai szó eredményeként a templom Kr. e. 516-ra elkészült.

Sokszor felfedezem testvéreim, embertársaim és a magam életében is ezt az Istennel dacoló, oktondi lelkületet. Ilyenkor sztrájkolunk a hitéletünkben. Kiüresedik az imánk, ritkázunk a szolgálatot, a gyülekezetbe járást, nem érdekel minket a misszió, megtelünk tengernyi panasszal, sértődéssel, s egyszerűen nem vagyunk hajlandók talpraállni Isten iránti tehetetlen, néma dühünkben.

Ebben a helyzetben a végtelen türelmü, szeretetü Úr szól gyermekeihez: majd Én felemelem kezemet az ellen, aki titeket bánt, mert a szemem fénye vagytok. Tudj meg, hogy fontos vagy Istennek, megváltott gyermeke vagy! Ő harcol érted, megoltalmaz, mindent megtesz helyreállásodért! De neked kell kilépned a sértett dac bűvköréből, vagy halálos napjáig értelmetlenül abban öröklöheted magad!

Isten világosan szól népéhez: ne féljetek már az ellenségeskedőktől, azokat én veszem kézbe, inkább dolgozzatok a templom, a hitetek újjáépítésén. Vállaljátok az állhatatos munkát, és én veletek vagyok, megáldalak benneteket!

Így van ez. Aki küzd a hitéért, Isten megoltalmazza, helyreállítja azt, bárhol legyen is.

A nép végül engedett a bátorító prófétai szónak. Elkészült a templom, helyreállt a hitéletük. Kövessük példájukat ebben, hallgassunk a prófétai szóra, építsük (újra) együtt hívő életünket, missziókat, közösségünket!

Mert velünk van az Úr. Immánuel!

Újvári Ferenc

Kis Ablakok

A vak és botja

Egy költő és egy festő együtt nézegettek Poussin festményét, mely a jerikói vak meggyógyítását ábrázolja.

– Mi tűnik fel önnek a legszembeöt-lőbben ezen a képen? – kérdezte a festő.

A költő mindent szépnek talált, Krisztus alakját, a különféle arcvonásokat, a kép egész összetételét az egyes személyek elosztását, helyzetét.

– De mégis – kíváncskodott a festő –, mi a legjellegzetesebb vonás az egész képen?

– Azt mondja meg ön! Jobban ért hozzá – állapította meg a költő.

Akkor a festő a kép sarkában elhelyezett küszöbre mutatott, melyen egy eldobott bot feküdt.

– Látja ön ezt a botot? – kérdezte a költőtől.

– Igen, látom – felelte az –, de mit jelent az?

– Mit?! – sietett a válasszal a festő – Azt, hogy nemrég a vak még azzal a bottal ült a küszöbön, de amikor hallotta, hogy Krisztus jön, akkora remény szállta meg, hogy meggyógyul; hogy botját egyszerűen eldobta, mint értéktelen és hasznavehetetlen tárgyat, és úgy sietett az Úr elé, mint aki lát. Micsoda eleven elképzelése ez a biztonságot sugárzó hitnek!

A megtalált gyermek

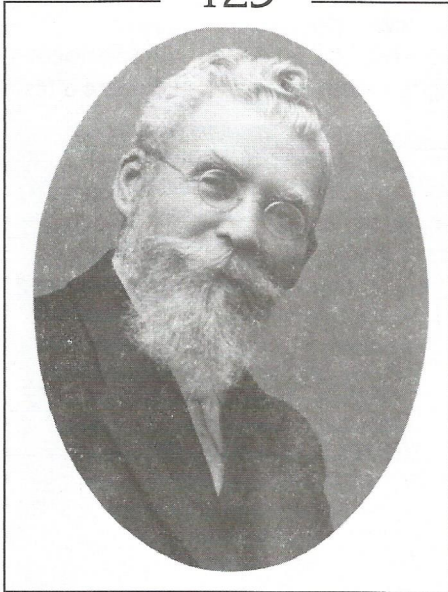
A sok ezer hallgató előtt megtartott evangélizáló előadások egyikének a végén egy kisfiút hoztak Moody evangélista elé azzal, hogy eltévedt az apjától. Moody ölébe vette, s magasra emelve kiáltott a kifelé özőnlő közönség felé, mely előtte éppen a tékozló fiú példázatával foglalkozott: „Ez a kisfiú elvesztette apját, s az apa bizonyára jobban aggódik érte, mint ő az apjáért”. E pillanatban ért az előadói emelvényhez az édesapa, s a gyermek boldog, hangos kacagással futott az ölelésre tárt karokba. „Látjátok – szólott Moody –, így keres és vár reátok mennyei Atyátok!”

Békehiírnök, 1960. december,

Országos Jubileumi hálaadó istentisztelet

Szigetszentmiklós, 1998. október 15.

125

Meyer Henrik

Jubileumi évi eseménysorozatunk kiemelkedő alkalmaként központi hálaadó istentiszteletet tartottunk Szigetszentmiklóson. A történelmi visszatekintést egyházunk elnöke, *Dr. Almási Mihály*, az igehirdetést *Dr. Semjén Zsolt* államtitkár tartotta. Az ünnepi istentiszteleten jelen volt *Mészáros Kornél*, egyházunk főtitkára, *dr. Szabó Zoltán* gazdasági igazgató; a testvéregházak képviselői, köztük *Csernák István*, metodista szuperintendens, valamint számos lelkipásztor és országgyűlési képviselő. Az eseményről fölvételt készített a TV1 vallási szerkesztősége (adásba került november 22-én), valamint a Duna TV (adásba kerül november 28-án 12 óra 20 perckor), képviseltette magát az írott sajtó is.

A gyülekezet énekkarát *Horváth László* vezényelte, a fúvósriót *ifj. Pátkai Imre* kísérte. A trió *ifj. Pátkai Imre* feldolgozásában a „Hűségéd végtelen” című darabot játszotta. Kiemelkedő zenei élményt nyújtott a fiatal zongoraművész szólójátéka is (Liszt: Erdősongás). Mint minden más baptista templomban és imaházban, ezen a vasárnapon az adományokat a kárpátaljai árvízkarosultaknak gyűjtöttük. Egyházunk elnöke az istentisztelet végén egy Magyarországot ábrázoló ötvösmunkát adott át az államtitkárnak, és megköszönte közreműködését a Magyar Köztársaság Kormánya valamint a Magyarországi Bap-

150

Kossuth Lajos

tista Egyház között kötendő, immár aláírásra kész szerződés előkészítésében. Az aláírásra várhatóan december első napjaiban kerül sor. Az ünnep a Himnusz eléneklésével zárult, majd a vendégek a jubileumi kiállítást tekintették meg. Egyházunk elnöksége ebédre látta vendégül *Dr. Semjén Zsolt* államtitkárt, az egyes minisztériumok munkatársait, a testvéregházak küldötteit és az országgyűlési képviselőket. Lapunkban közöljük a történelmi visszatekintést és az igehirdetést.

– a Szerk. –

Dr. Almási Mihály egyházelnök:

Történelmi visszatekintés

Ünnepelő Gyülekezet,
Kedves Testvérek!

Mindenek előtt szeretném köszönteni a jelenlévőket: a gyülekezetet, a lelkipásztorokat, egyházunk vezetőit, a testvéregházak küldötteit, képviselő hölgyeket és urakat, köztük is kiemelem *Dr. Semjén Zsolt* államtitkár urat. Örülünk annak, hogy elfogadta meghívásunkat. *Semjén Zsolt* teológiai doktor, kiváló szakember és egyszersmind hívő keresztyén testvérünk. Ma ő fogja Isten igéjét hirdetni köztünk. A maga nemében már csak azért is történelmi jelentőségű ez az alkalom, hisz egy római katolikus tudós teológus, aki egyben politikus, egy baptista templomban prédikál a mártír elődeink tiszteletére ren-

475

dr. Hubmayer Baltazár

dezett jubileumi istentiszteleten. Mikor történt utoljára ilyen vagy akár csak ehhez hasonló esemény országunkban?!

475 éve annak, hogy szeretett hazánkban a lutheranizmussal egyidőben missziómunkába kezdtek a baptisták, akiket annak idején gúnyosan anabaptistáknak, azaz: újrakeresztelőknek neveztek. A baptista reformáció történetileg a reformáció második ága. Az egyik legnagyobb formátumú baptista reformátor, *Hubmayer Baltazár*, *Luther* rendtársa volt, és vele egyazon évben doktorált. Számos kiváló teológiai írás és könyv maradt utána, pedig fiatalon mártírsorsra jutott. 1528-ban máglyán égették el Bécsben. Feleségét 3 nap múlva ugyanitt a Dunába fojtották.

Magyarországon 1523-ban, tehát 475 éve indult a baptista misszió. 25 évvel később, 1548-ban már törvényt alkottak a baptisták ellen. Ennek épp 450 éve. I. Ferdinánd 1548-as törvényének XI. cikkében ez áll: „...Az ország karai és rendjei elhatározták, hogy az anabaptisták..., kik még az országban vannak, mindenki birtokáról távolíttassanak.”

Ma – többek között – ünnepeljük tehát elűzött és ezrével mártírhalált halt elődeinket, tisztelettel adózunk emléküknél, és igyekszünk követni hitüket. Március 15-én mi magyarok együtt ünnepeltük szerte a világon a dicsőséges forradalom és szabadságharc 150. évfordulóját. Vallásügyi szempontból is igen fontos az 1848-as esztendő,

hisz az V. Ferdinánd király által április 11-én berekesztett Országgyűlés XX. törvénycikke („A vallás dolgában”) arról rendelkezett, hogy – idézem: „*E hazában minden bevett vallásfelekezetre nézve különbség nélkül tökéletes egyenlőség és viszonyosság állapíttatik meg.*” Arról is szól a törvény, hogy minden egyházi iskola teljes költségtérítést kapjon az államtól.

Az újabbkori baptizmus 150. évfordulóját ünnepeltük a millecenáriumi évében. Ekkor látogatta meg egyházunkat Jimmy Carter, volt amerikai elnök, kedves hittestvérünk, aki erről a szószékről prédikált, valamint Nilson Fanini, a Baptista Világszövetség brazil elnöke. 450 éve kiűzött elődeink után, 125 évvel ezelőtt Meyer Henrik immár harmadszor szervezte újjá a missziót.

Az újjászervezés utáni évek fontos eredménye, hogy a „vallás szabad gyakorlásáról” szóló 1895. évi XLIII. törvénycikk alapján – a szükséges okmányok benyújtása után – 1905-ben a vallás- és közoktatásügyi miniszter a baptistákat elismert vallásfelekezetként nyilvánította a 77.092/1905-ös számú miniszteri körrendelettel.

1947-ben az Országgyűlés a XXXIII. törvényben egyenjogúsította a vallásfelekezeteket. Többek között ezért is érezzük alkotmányos visszalépésnek, hogy a Magyarországi Baptista Egyház – csupán a médiatörvény idevonatkozó kitétele alapján – a történelmi egyházak közül kiszoruljon. E tekintetben bizonyára tisztázó megbeszélésekre lesz még szükség.

A történelmiség kritériuma a történelmiség, és ehhez a baptisták vonatkozásában nem fér kétség. Természetesen van egy másik szempont, ez pedig a társadalmi hasznosság. Ez az, amit a baptisták vonatkozásában a mai napig nem ismernek eléggé a politikusok és a közvélemény, bár az utóbbi időben – úgy érezzük – komoly változás állt be e tekintetben is.

Soha nem akartunk népegyház lenni, és ma sem akarunk. Szeretnénk azonban elődeinkhez hasonlóan hitvalló, biztonyságtévő, áldozatokat vállaló, a szó bibliai értelmében szolgáló egyház lenni. Elismerjük, hogy a három történelmi nagy egyháznak és a zsidó hitközsegeknek meghatározó szerepük volt és van. Magunkat olyan történelmi kisegyháznak tekintjük, amely az evangélium hatékony hirdetésével és minden ehhez kapcsolódó biblikus eszközzel igyekszik használni nemzetünknek, határon innen és túl, amint ereje és Isten kegyelme ezt megengedi. Úgy véljük, hogy ezen legtermészetesebb igényünkkel, hogy mind a törvényalkotás, mind a kormány,

mind a médiák, mind az egyházak úgy tekintsenek ránk, mint evangéliumi történelmi kisegyházra, senkit nem sér-tünk. Másfelől viszont elhatárolódunk minden destruktív, önmagát egyházként megjelenítő, társadalmilag káros csoportosulástól.

Október 30-án alkalmam volt beszélgetni Orbán Viktor miniszterelnök úrral a református egyház által rendezett fogadáson. Ugyanekkor beszéltem Hámori József, Pokorni Zoltán, Torgyán József miniszter urakkal arról, hogy mit tett és mit tesz a baptista egyház népünkért, nemzetünkért és hazánkért.

Örülök annak, hogy 1977-ben részt vehettem azokon a megbeszéléseken, amelyek előkészítették az Egyesült Államok akkori elnökének, Jimmy Carternek, baptista hittestvérünknek és kedves barátomnak azt a döntését, hogy visszaszolgáltassa a magyar koronát, és megadja Magyarországnak a legnagyobb kereskedelmi kedvezményt. Ugyanő volt az, aki ez év elején minden amerikai képviselőt és szenátort külön levélben kért arra, hogy támogassák Magyarország NATO csatlakozását.

Az egyházak elsőszámú feladata az evangélium hirdetése. Csak ezután, de ezután feltétlenül munkálkodnunk kell a „város jólétéért”. Ezt tettük a múltban, és ezt igyekszünk tenni a jövőben. A jövő természetesen Isten kezében van, azonban a jelenben jól, pontosan, a Szentlélek vezetésével megtett lépéseink munkálják a jövőt.

Néhány nappal ezelőtt (pontosan november 13-án) fogadott hivatalában Hámori József miniszter úr, Semjén államtitkár úr és munkatársai társaságában. Ezen a megbeszélésen véglegessült az a megállapodás, amely szerint a Magyar Köztársaság Kormánya örökjáradék formájában kártalanítja egyházunkat a korábban államosított ingatlanok vonatkozásában. Történelmi jelentőségű pillanat lesz a megállapodás aláírása december elején.

Szokták mondani: „Isten malmait lassan őrölnék” – de őrölnék. A kegyelem, a gondviselés nem szűnik meg mindaddig, amíg méltatlanságunk tudatával alázatos szívvel állunk Urunk előtt elfogadva intését, bátorítását, vezetését. Az ő ígéretei igazak és ámenek.

Adjunk hálát a 475. évért, és gondoljunk nagy szeretettel hithű mártír elődeinkre, „akikre nem volt méltó a világ” (Zsid 11:38). Adjunk hálát azért, hogy újra – teljes jogú állampolgárként – otthon lehetünk e hazában, szolgálva Istent, népünk javára.

- Ámen -

475 éves a magyar baptista misszió

Ünnepi megemlékezést és istentiszteletet tartott a szigetszentmiklósi baptista templomban tegnap a Magyarországi Baptista Egyház az anabaptista reformátorok hazánkba érkezésének 475., az 1848-as forradalom 150. és a baptista misszió újjászervezésének 125. évfordulója alkalmából. A rendezvényen Semjén Zsolt egyházi ügyekért felelős helyettes államtitkár az ökumenizmusról beszélve kifejtette, hogy ez a gondolat nem azt jelenti, hogy mindent összekeverünk, és a katolikus tojásból, a református tejből és a metodista banánból elkészül a turmix, hanem azt, hogy az egyes egyházak legyenek tisztában a saját múltjukkal és értékeikkel, és ezeket helyezték el a közös asztalon.

A baptista egyház, melynek teológiája sok tekintetben hasonlít a reformátuséhoz, ám az emberi autonómiának nagyobb teret enged, így például csak a felnőtteket kereszteli meg, akik szabad akaratukból vállalják ezt az aktust, főleg az Egyesült Államokban vált jelentőssé, s napjainkra a protestáns vallások legnagyobbika lett.

Magyarországra 1523-ban érkeztek az első anabaptista prédikátorok, ám az üldöztetések során sokan meghaltak közülük, a többiek pedig Erdélybe menekültek, ahol Bocskai és Bethlen befogadta őket, de később innen is távozniuk kellett. A missziót 1846-ban szervezte újjá Rottmayer János, ám a Bach-korszak idején ezeket felszámolták. Az egyház a kiegyezést követően, 1873-ban kezdhetett meg ismét működését... A felekezetnek hazánkban jelenleg 11 ezer felnőtt tagja van, ez azt jelenti, hogy hozzávetőleg 40–50 ezren tartozhatnak a lelkipálosok köréhez – mondta el Dr. Almási Mihály, a Magyarországi Baptista Egyház elnöke. Az országban lévő mintegy 300 egyházközség közel hatoda található Pest megyében.

mt

(Új Pest Megyei Hírlap
1998. november 16.)

Dr. Semjén Zsolt

Ünnepi igehirdetés a jubileumi hálaadó istentiszteleten

Szigetszentmiklós, november 15.

Dr. Semjén Zsolt államtitkár

Igen Tisztelt Elnök Úr,
Nagytiszteletű Urak,
Ünneplő Gyülekezet,
Kedves Testvérek!

Először is szeretném megköszönni a megtisztelő lehetőséget, hogy katolikus teológusként itt lehetek a kedves testvérek előtt, hogy együtt elmélkedhetünk Isten igéje fölött.

Azt hiszem, nem lesz meglepő, hogy részint követve a Magyarországi Baptista Egyház vezérfonalának textusait egy olyan bibliai részt választottam gondolkodásom és elmélkedésünk alapjául, ami a hívó ember társadalomban való létének viszonyaival foglalkozik.

A Királyok I. könyvében van szó Jeroboám királyról, aki bűnbe vitte a népet, és egy rossz és istentelen politikai motivációból eredően nagyon súlyos vallási károkat okozott Isten népének. Elhatározta a király, hogy készített két aranyborjút, majd azt mondta: „*eleget jártatok már Jeruzsálemben, itt vannak az isteneid, Izráel, akik kihoztak Egyiptomból. Az egyiket elhelyezte Bételben, a*

másikat pedig Dánban, de ez a dolog vétekre vezetett, mert a nép eljárt az egyikhez Bételbe, a másikhoz pedig Dánba”.

Látjuk ebből a szövegből, hogy egy személyes érdek motiválta „megoldás” milyen töréshez vezetett Isten népének vallási életében is. A teremtés könyvében már olvashatjuk, hogy Isten azt mondta az embernek, hogy „*hajjátok uralmatok alá a földet!*” Nem arra szánta a Teremtő az embert, hogy itt üljön a világban és ne csináljon semmit, hanem távlatokat adott neki, hogy az ember is hozzájárulhasson ahhoz, hogy olyanná váljék, amilyennek Isten elgondolt minket. De az, hogy a világot formáljuk, nem csak a fizikai teremtett világ dolgaira vonatkozik, hanem a társadalomra is, arra a konstrukcióra, azokra a szervezeti strukturális dolgokra, melyeket mi magunk hozunk létre, és amelyekért állampolgárként igenis felelősek vagyunk. Keresztyén embekeként mindannyian imádkozzuk: „*jöjjön el a te országod!*”. De sokszor nem gondolunk arra, hogy mit jelent az, hogy: „*jöjjön el a te országod*”. Természetesen jelenti azt, hogy az idők végén valósuljon meg Isten uralma, hogy Isten legyen mindenkiben minden. Jelenti azt, hogy itt és most a szívünkben valósuljon meg Jézus Krisztus uralma, de jelentenie kell azt is, hogy a keresztyén ember számára nem lehet közömbös, hogy milyen ez a világ, ami körülvesz minket. Nem lehet közömbös számunkra, hogy mi lesz a sorsa hazánknak, hogy mi lesz a sorsa falunknak, városunknak és az egész világunknak. Nem keresztyén az a felfogás, mely azt mondja, hogy vasárnap a templom falai között keresztyén vagyok, otthon a családomban keresztyén vagyok aztán fűtülök arra, hogy mi történik a hazámmal, a környezetemmel, a világgal. Ezért a keresztyénségnek mindig volt egy olyan küldetése, üzenete, hogy az evangélium eszméjének megfelelően krisztusibbá formáljuk a világot, a környezetünket. Természetesen Isten országát nem lehet úgy elgondolni, mint ami bármilyen tekintetben is azonos lenne

bármilyen földi struktúrával, de van arra is küldetésünk, ahogy ez a szöveg is szól erről, hogy világunkat a Szentírás eszméinek megfelelően próbáljuk átalakítani... A keresztyénség nem valamilyen utópia, nem egy íróasztalnál kiagyalt struktúra. Társadalmi értelemben két olyan sajátos tudásunk van a kinyilatkoztatásból eredően, ami megment minket attól, hogy utópiákba és tévedésekbe essünk. Az egyik ilyen nagy kép, amit kinyilatkoztatott, az Úr Isten nekünk, az az, hogy *az ember Isten képmására teremtett*. Ezért végtelen távlatai vannak, és a kegyelem által képes önmagát felülmúlni, és önmagát felülmúlva a jóra irányulni.

A másik pedig az, hogy *tudunk a bűnről, tudunk az eredeti bűnről, az ember rosszra hajló természetéről*. Ez megment minket attól az utópiától, hogy azt gondoljuk: az ember általában jó, és ha a társadalmi struktúrákon javítunk valamit, akkor mindenki szép, okos, és minden jó lesz. Ez a kettős tudás, ami a keresztyénséget mindig megmenti attól, hogy utópista legyen, egyfelől hogy megvan a végtelen távlat azáltal, hogy Isten képmására teremtettünk, és Jézus Krisztus megváltott minket, másfelől pedig, hogy tudunk a bűnről, tudunk arról, hogy a természetünk rosszra hajlik, tudunk arról, hogy a bűn realitás a világban...

Két gondolatot szeretnék még ezzel kapcsolatban megemlíteni, az egyik az, hogy természetesen elismerjük, hogyne ismernénk el, az emberi jogokat, de mi ennél többet tudunk. Nem attól feltétlen érték az ember, hogy valamely parlament ezt deklarálta volna. Nagyon derék dolog, hogy végre deklarálták az emberi jogokat, de nem ezért feltétlen érték, hanem azért, mert a Teremtő Isten képmására teremtett, és ezért a legelesettebb, a legbetegebb, legnyomorultabb ember is végtelen érték, legyen szegény vagy gazdag, fiatal vagy öreg, egészséges vagy beteg, azért, mert a Teremtő Isten képmása.

Másik oldalon a közösségi voltát is tökéletesen ismeri a keresztyénség az embernek, hiszen persze, hogy tudjuk,

hogy szükség van a szociális ellátó rendszerekre, de van-e nagyobb szolidaritás annál, mint ami az evangéliumban van: úgy szeretni a felebarátunkat, mint magunkat? A másokban is felismerni Isten teremtményét és a Krisztus által megváltott embert. Ennél nagyobb szolidaritás és ennél nagyobb személyi méltóság nem képzelhető el. Ez az a gondolkör, ahol a Szentírás gondolatait talán a mai világ számára is kézzelfoghatóbban, érthetőbben meg tudjuk fogalmazni, és ez az út, ahol egyházainknak az evangélium szerint segítenie kell hazánknak és a társadalomnak az átalakítását ezeknek az értékeknek a jegyében. És itt szeretnék kapcsolódni ahhoz, amit Elnök Úr a korábbiakban elmondott egyházaink, intézményeink vonatkozásában. Óriási dolognak tartom, hogy mostmár teljességében el lehet ismerni ezt a szolgálatot. Úgy is mint vallásos intézmény, hiszen az ember antropológiailag olyan lény, hogy nyitott a lét határtalan horizontjára, nyitott a transzcendenciára, nyitott Istenre, és tapasztaltuk a történelemben, hogy amikor egy államhatalom ezt az Istenre való nyitottságot le akarja taposni, akkor ennek minden tekintetben szörnyű következményei vannak. Tapasztaltuk ebben a században, hogy az istentelen hatalom embertelen, és az embertelen hatalom istentelen... Egyházainknak igenis küldetése és feladata az, hogy az embernek ezt az antropológiailag adott nyitottságát teológiai minőségű válaszokkal segítse Isten felé. És egy kormányzat kire számíthatna, ha nem az egyházak szolgálatára az erkölcsi megújulás terén. Történelmi tapasztalat, hogy talán a legtöbb erő a jóra a személyes Istennel való találkozásból ered. Ez adja azt az erőt, ami a jó irányába hat, és az is nyilvánvaló, hogy erkölcsi megújulás nélkül semmifajta megújulás nem lehetséges, se

társadalmi, se gazdasági, se semmilyen. Ebben pedig kire számíthatna egy épeszű kormány, hogyha nem az egyházak szolgálatára?

A vallásos intézményeket tehát valóban teljes mértékben vallásos formában, vallásos minőségben ismerjük el. De történelmi tapasztalat az is, hogy az egyházak alapküldetése az üdvösségre irányul, az örömhír hirdetésére. Az örömhír hirdetéséből – miután a világ-

lamnak megfelelő méltósággal és megfelelő módon kell elismernie. És itt van annak a jelentősége, hogy nem engedhetjük meg hívó emberként, hogy másodrendű állampolgároknak tekintsenek minket, és amikor közfeladatokat vállal az egyház, ezért fontos, amit Elnök Úr is említett, hogy korrekt megállapodások legyenek ebben a tekintetben, mert amikor közfeladatot vállalunk át, meg kell, kapnunk ugyanazt a

Dr. Semjén Zsolt
államtitkár Nt. ifj.
Hegedűs Lóránt
ref. lelkipásztor-
ral, országgyűlési
képviselővel
beszélget

ban élünk – következik számos olyan oktatási, kulturális, szociális, egészségügyi, tudományos és az élet minden területét érintő szolgálat, amelyet mai szóval talán közfeladatátvállalásnak nevezhetünk, aminek az elismerése és az elismertetése szintén alapvető jelentőségű. Pontosan tudjuk azt, hívó emberként, hogy Jézus Krisztus nem azért alapította az egyházat, hogy a mindenkori népjóléti minisztériumok hiányosságait pótolja, de amikor Isten népe az örömhír hirdetésének a következtében, ennek a küldetésének az erőteréből eredően szociális, oktatási, kulturális, és az élet minden területét érintő feladatokat vállal át, akkor ezt az ál-

segítséget és támogatást, amit bármely más állami intézmény, mert ha nem ez történik, akkor nemcsak arról van szó, hogy egy egyházi vagy állami intézmény között lesz különbség, hanem arról, hogy állampolgár és állampolgár között. Mi keresztyén emberek ugyanolyan adófizetők vagyunk, mint bárki más. Ugyanúgy a mi adónkból is tartatik fenn az összes elgondolható intézmény, legyen az állami, önkormányzati vagy bármi más. Ha most ezeketán, egyházi közfeladatot átvállaló intézményeket pluszban kellene fenntartani, akkor kettős adófizetésre lennénk kényszerítve, ez pedig elfogadhatatlan. Természetesen természetfeletti küldetése van az egyházaknak, de annak érdekében, hogy be tudjuk tölteni teljes mértékben a szolgálatunkat, igenis ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy a világban is megfelelő módon ismerjék el a munkánkat. Ennek a gondolatnak a következménye az, hogy igen rövid időn belül megszületik a vatikáni szerződéshez hasonló szerződés a Magyarországi Baptista Egyházzal is, ami méltó módon biztosítja a baptista egyháznak azt a szolgálatát, amellyel az állam válláról is vesz le terheket. Azt gondolom, hogy nagyon világosan kell látni, hogy nem ez az egyház fő tevékenysége, de

Semjén Zsolt
Csernák István
metodista szuperintendenssel
beszélget az
egyik kiállítási
teremben

(folytatás a 371. oldalról)

ennek az elismertetése is fontos, mert ez is egy eszköz arra, hogy kovász módjára az intézményeinkkel is át tudjuk járni a magyar társadalmat, hogy mint a kovász a kenyérben, mint a só az ételben, jelen tudjunk lenni, és ilyen módon is tudjunk az Istenre utalni, és be tudjuk tölteni azt a szerepet, amelyet Isten népére a Teremtő ruházott. Természetesen nem a mi erőfeszítésünkön múlik az, hogy mi lesz a mi sorsunk. Isten a történelem ura, aki az ő őszövétségi és újszövétségi népét vezeti. Az a kicsi parányi nép nem állhatott volna meg a történelemben Egyiptom, AsszírIA, Babilónia ütköző terében a saját erejéből. A keresztyénség sem maradhatott volna fenn az isteni Mester ereje nélkül. Nyilvánvaló, hogy a Szentlélek nem szociológiai kategória. Meghaladja a történelmet, tehát a történelemben munkálkodó Isten gondviselésére hagyatkozunk. Igen, mert Isten is azt akarja tőlünk, hogy munkálkodjunk az ő vetésében. De *Cromwellre* is érdemes figyelni, aki azt mondta: Imádkozunk, és tartsuk szárazon a puskaport.

Nekünk is meg kell tennünk azt, amit Isten elvár tőlünk, hogy minden erőnkkel megfeszítve minél inkább az evangélium eszményeinek megfelelően alakítsuk át társadalmunkat, hogy *a szeretet civilizációját próbáljuk a környezetünkben, hazánkban építeni*. Azzal a tudattal, azzal a ráhagyatkozással, hogy nekünk mindent meg kell tenni, de végül is a kegyelem Istene történelemben munkálkodó erején múlik az, hogy mi lesz munkánk gyümölcse.

És itt egy személyes dolgot hadd említsek meg: Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy az Egyesült Államokban pár évvel ezelőtt meghívást kaptam Clinton elnöktől egy ima-reggelire. Nagyon büszke voltam, hogy az Egyesült Államok elnöke hív meg egy ima-reggelire, ami tényleg egy nagyon komoly dolog... Tehát, mondjuk, nagyon büszke voltam magamra... A vasárnapi szentmisén belém nyilallt a felismerés, hogy nagy dolog az elnöki meghívás, de mi ez ahhoz képest, hogy az *Élő Isten hív meg hétről-hétre, napról-napra az Ő asztalához, és az Ő igéjének az asztalához! Igen, Isten meghívása a döntő*, és ehhez képest nem számít semmi. De azért ebből nem következik az, hogy nem megyünk el, és nem teszünk meg a magunk részéről is mindent azért, hogy a keresztyén értékek kellő súllyal megvalósulhassanak a világban.

Ezeket a gondolatokat szerettem volna

megosztani a Kedves Testvérekkel, ahogy itt az idézett részből is látjuk, hogy óriási felelősség van rajtunk, hogy a tízparancsolathoz vezetjük Isten népét vagy az aranyborjúhoz...

És befejezésül, amivel kezdtem, talán ahhoz a gondolathoz térnék vissza röviden, hogy katolikus teológusként állhatok az ünneplő gyülekezet előtt. Én azt gondolom, hogy az ökumené az, ami a harmadik évezredet jelenteni fogja, és a második magyar keresztyén évezredet, de az ökumené – és ennek azt hiszem szép példája ez a mai ünneplés is – nem abban áll, hogy mindenki, mint egy turmixgépbe bedobja a saját történelmi örökségét, egy kis katolikus tojás, egy kis református tej, egy kis metodista banán stb., és akkor kész a banán-turmix. Nem így van. *Az ökumené nem egy összeturmixolt massa, nem az önfeladás, és nem a szünkretizmus, nem a sajátos értékek elvesztése, hanem egy ennél sokkal fáradságosabb, szellemileg, erkölcsileg sokkal nehezebb folyamat*. Vállalnunk kell múltunknak az örökségét. Az értéknövekedés nem az önfeladásban van, hanem abban, hogy mindenki azt tehesse hozzá a közös keresztyén kincshez, ami az ő sajátos történelmi munkájában, teológiai gondolkodásában kicsiszolódott. A reformátusok a kálvini hagyományokat és azt, amit a magyar reformátusság tett, ami nélkül nem lenne Magyarország Magyarország. A katolicizmus azt, ami nélkül szintén nem lenne Magyarország Magyarország. És a metodista egyház és ugyanígy a baptista egyház! Az értékgazdagodás abban van, hogy mindenki a saját értékeit vállalja, tudja, ismerje, és így azt a gazdagságot tegye le a közös asztalra, amit csak ő adhat. Amit a Magyarországi Baptista Egyház adhat az egyetemes keresztyénségnek és hazánkban, azt csak a baptista egyház adhatja, senki más. Amit a református egyház adhat, azt csak a református egyház adhatja, senki más, amit a katolikus egyház, azt csak a katolikus egyház és így tovább. Azt gondolom, hogy ebben áll az igazi ökumené, az értékgazdagodás sokszínűségében.

Ezekkel a gondolatokkal szeretném köszönteni a Magyarországi Baptista Egyházat és az ünneplő gyülekezetet a 475 és a 125 évért való jubileumi hálaadásban. Kívánom, hogy Isten vezesse egyházát, hogy olyan eszközök lehessünk a Teremtő kezében, akik képesek hozzájárulni egymás építéséhez, hogy valóban a szeretet civilizációját tudjuk szolgálni, hazánk javára. *Köszönöm*.

Meghívó

A Kispeszt I. Baptista Gyülekezet
(Budapest, XIX., Kisfaludy u. 20.)
1998. december 5-én (szombaton) 18
órákor

Zenés-verses áhítatot tart

Közreműködnek:

Láziné Meláth Andrea – énekművész
Ífj. Pátkai Imre – zongoraművész
verset mond – **Lakatos József Péter**
igét hirdet – **Pátkai Béla**

Az önkéntes adományokat az
árvizkárosultak javára fordítjuk!

**Minden érdeklődőt szeretettel
várunk!**

Baptista rádió- és televízióműsorok

Duna TV – November 28. szombat
12.20 – (Protestáns Világ)

TV1 – November 29. vasárnap,
délelőtt 11 óra – (Ünnepi istentisztelet közvetítése Debrecenből)

Kossuth Rádió – December 4.
péntek 13.30 – Az Úr közel!
(Baptista félóra)

Békehiírnök

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA
EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

Felelős szerkesztő:

Nagy Imre

Felelős kiadó:

Dr. Almási Mihály

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

1068 Budapest VI., Benczúr u. 31.

Telefon: 352-9993; Fax: 352-9707

Csekk számlaszám: 11706016-22163851

Kéziratot nem örzünk meg és nem adunk vissza.

Tördelőszerkesztő:

Papp Szabolcs

Nyomtatás: **MA-PRINT Bt.** Tel.: 226-5540

Felelős vezető: Mayer Gábor

HU ISSN 0133-1256

MEGJELENT

az anabaptisták

Magyarországra érkezésének 475.,
a '48-as forradalom és szabadságharc 150.
és a baptista misszió legutóbbi
újjászervezésének 125. évfordulóján.

Ára: 35 Ft.